

визију, ручао, још мало гледао телевизију и обзиром да је дан био изгубљен за писање прича, обукао је јакну, умотао се у шал и изашао напоље да се игра.

ПОВЕЉА

Иван РАЈОВИЋ

ПА ИПАК...

ВЕЛИКА ПРЕДСТАВА

и само још крманоши усољених мозгова
усмеравају своје удове у непознатом правцу
искушавају мудрост пакосно се удварајући
зноју амнестираних љиљака
обешених о кукасту сурлу тескобе
нема граница у трци гушавих предводника
нема стида у уздржаном пражњењу сократових бисага
нема задовољства у тријумфалном звуку прадежа
обасутог зрачењем аморфних бочица за лекове
нема суза несвесно просутих пред ноге демонских апостола
само плувоћа затеже своје омче
гута звона и звекире са тамница и касарни
са сиротишта и јавних кућа
библиотека и станица за хитну помоћ
само слепило пригрљено кусим пршљеновима светине
обавија руке и очне дупље
каснимо каснимо за блиставим могућностима ума
каснимо за сиктањем сићушних телашаца
заљубаних на сурим таласићима победе
каснимо за немилосрдним гибањем планета у распадању
пути пути мој дрски потомче
пути на сметлишту цивилизације која се прождире
пути на усни шкорпије
пути на пипку ништавила које те обавија
јер можда баш ти будеш учесник велике представе
можда баш ти будеш очевидац
кад сићушна жишка живота
усисана безубим устима космоса
коначно пређе у вечност бесмисла

СВЕТИ ЦИТАТИ

слобода прлатих предводника умирује охолост крада
пискавих лакеја у рачвастом јајоводу историје

буји-баји модра клицо
сутра ћеш клицати новим законима
стићи ће и тебе бунило закаснелог чуђења
прогањаће те беда расељених насебина
стидећеш се осушених старачких кожа
пред каменим угрисцима секутића
и знаћеш коначно шта завист
шта је гнусоба успостављених хијерархија
у пози ускипелих сталежа
шта је милост утиснутог жезла у месо твога опстанка
рачво заузданих видика
нећеш умаћи чељустима наслеђених ложишта
ходницима баук-крематоријума
стишаћеш беснило свога успона
балавећи обло чело прастарих олтара
у локви избљуваног самопрекора
па ипак
отисци скинутог ордења
стругаће твоја плућна крила
високо горе
где са дискова ражаних ореола
капљу свети цитати
по рунима заталасаног крда

ПОВЕЉА

Верослав СТЕФАНОВИЋ

СЛОВЕНСКИ ВРТ

СТАРА КУЉА

У левом крилу
Је детињство
Поред шпорета
Десно су хлеб и кревет

Слика ратника
Свадбе урезане у светлост
Споменица у углу
Пада ноћ из дувара
Све је ту

Темељ укопан у срце
Роксанде
Као недодир Ветра и Мораве
У кров се увукли